

„Omul de pe stradă“ despre...

D-ale teatrului

M-am dus la teatru, nu spun la care, păzindu-mă și eu ca, nu care cumva, supărînd pe mai-marele de-acolo, pronia pămîntească să se întoarcă împotriva-mi. Se juca o piesă căreia îi mersese faima. Nu-i spun titlul, tot din cauza de mai sus. Mergînd la ea lumea buluc, e la mîntea cocoșului că nu era de ici-colea, să găsești un bilet de intrare, spectacolul jucîndu-se, precum se spune în limbaj teatral, cu casa închisă. Pînă la urmă, ca tot românul care găsește el unde să bată, și ce anume trebuie făcut, cu ajutorul unei proptețe, am ajuns la teatrul cu pricina, unde am rămas cu gura căscată. Nu, cum s-ar crede, din cauza spectacolului, care nici nu începuse, ci din cauza sălii, care, deși ora era înaintată, pe jumătate era goală, sau invers, numai pe jumătate plină. La început am crezut că omul nostru, precum îl știm, educat foarte, o să vină în ultima clipă, dacă nu după ridicarea cortinei. Aș...

Astfel, cu un oarecare decalaj față de ora anunțată, s-au pornit actorii a-și etala talentul în fața unei săli lipsite de ceea ce se numește căldură, din cauza numeroaselor scaune goale. În timp ce se desfășura acțiunea, ne-am regrupat. Cei din fund, cu zgomot, au venit degrabă în primele rînduri. Cînd a fost cazul, cei de față au aplaudat strădania celor de pe scenă, dar oricît de vivace ne manifestam entuziasmul, nici o clipă nu se putea ignora că în acel spațiu sîntem mult prea pușini, ca la o ședință unde cei convocați n-au venit, și ea se ține, totuși, cu o mîină de oameni, spre a se raporta că a avut loc.

Fiînd, precum se vede, agreat de această revistă de specialitate, ce mi-am zis? Ia să vedem care o fi cauza unei asemenea nefiresți întîmplări. De aceea, după terminarea spectacolului, am izbutit să stau de vorbă cu o persoană de primă mîină din fruntea acelei instituții de cultură, ce se afla acolo la acea oră tîrzie din noapte. Și trebuie să o spun din capul locului că nu era cazul să fii prea deștept ca să bați de seamă că tare îi displăcea convorbirea, din care cauză mi-a vorbit în bobote.

— Adică, ce vrei să zici mata?

— Că este total nefiresc: casa — închisă, și fotoliile — goale!

— O fi... doar n-o să pretindefi să umblăm noi după spectatori și să-i aducem cu japca la teatru.

— E totuși ceva anapoda. Biletele au fost vîndute. Deci, omul le-a luat, le-a plătit — că nu le-o fi primit pe daiboj —, după care le aruncă și nu vine la teatru...

— Le-or fi cumpărat prin instituție, de la responsabilul cultural.

— Și, ce-i cu asta? D-aia aruncă banii pe gîrlă?

— Mata te faci că nu înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Că responsabilul... poate... folosește metode necorespunzătoare.

— Adică, umblă cu pistolul la briu...

— Nici chiar așa... dar... poate... le-a băgat biletele pe git...

— Să aibă atîta putere bietul responsabil cultural?

— Nu zic că are cine știe ce putere, dar de-acolo provine toată chestia.

— Admițînd că așa este, nu se poate remedia?

— Se poate, dar nu e treaba mea.

— Deci, să se continue... Puzderie de amatori să alerge în van după bilete, mai departe casa să rămînă închisă și spectacolul să se joace cu scaune goale.

— Nu zic că e bine, dar remediarea nu intră în atribuțiile mele.

— Și-atunci...?

— Mata, iar te faci că nu înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Și uite așa, am luat-o de la început. Neavînd nici un spor, vorbind noi de-a surda, ce era să fac? L-am lăsat în plata Domnului, știut fiind că, de la un mort, nu se poate scoate nici o răsufare.

Mihai POPESCU